

hårt och svimmade. En stor sårig bulnad i hjässan visade att han fått en duktig törn.

Förekomsten av underjordiska syrerika hålrum var av största betydelse för oss. Och vi beslöto att med det snaraste undersöka de möjligheter denna oväntade upptäckt kunde erbjuda.

Det beslöts att Atkinson, Levison och jag skulle företaga en expedition till den mystiska undre världen. Kvällen åtgick till förberedelser och planläggning. När vi omsider gingo till vila hörde vi i högtalaren det hemska tassandet åter börja på sandstranden. Men vi hade gudskelov pansarväggar mellan oss och de ohyggliga spindelmonstren där utanför.

Men högtalaren bringade denna natt ett nytt ljud till vårt öra. Avlägset men fullt tydligt hördes ett utdraget ylande. Tjutet upprepades två gånger. Och sista gången ljudet som ett skri av fasa och dödsångest.

Trettonde kapitlet

Rolfson, Poirot och Sternberg följde med oss till »fallluckan». Vi behövde bärarhjälp, ty vi hade planerat en grundlig rekognoscering och hade därför försett oss med en rikligare utrustning än vanligt. När vi kommo fram till nedstigningsplatsen gjorde vi två överraskande upptäckter. Vi hade lämnat markfliken på glänt. Men till vår förvåning funno vi, att ett egendomligt flätverk växt fram från snittets kanter, så att springan tillslutits. Detta flätverk liknade mest gröna rottrådar och de måste ha varit ytterst snabbväxta.

Med ens stod sanningen klar för mig. Den »mark» vi som bäst trampade ägde liv. Den var helt enkelt en jätteorganism eller en koloni av sådana. Vi hade ständigt förgäves spanat efter skog. Nåväl, vi stodo på venus-skogens tak. Enligt ett jordiskt talesätt kan det ibland hända att man inte ser skogen för bara träd. Här på Venus tycktes det vara tvärtom, man såg inga träd för bara skog, om ordet skog över huvud var på sin plats i detta fall.

När jag på nytt undersökte den uppkomna markfliken förstod jag, varför den förefallit mig så bekant. Det rädde intet tvivel om, att den kantarellika växt, jag fällt på stranden, var en ringa början till de jättar, vilka bildade det levande golv, vi som bäst trampade på. »Kantarellernas» hattkanter hade synbarligen förmåga att växa ihop och sammansmälta. Och på detta sätt uppkom ett tak, vars ovansida hade en förvillande likhet med en lavskorpa. Men detta tak hade en oerhörd utsträckning. Jag blickade över det »trädlösa» landskapet, som i själva verket inte var någonting annat än en enda gigantisk växtkropp. Om vi hittills träffat på pygméartade växter så fingo vi nu grundligt revidera vår uppfattning. Ty om man alls kunde tillämpa jordisk terminologi, så låg det närmast till hands att beteckna den växtmassa vi stodo i beråd att tränga in i som en bälväxt av sagolika dimensioner.

Det hela föreföll alldeles osannolikt. Men vid närmare eftertanke var det inte så vidunderligt. Inför oss människokryp tedde sig denna venusväxt så jättelik bara därför, att vi voro så små. Men i jämförelse med hela planeten var den obetydligare än en lavkrusta på en bergknall. På samma sätt voro Kongobäckens eller Assams

regnskogar i bredd med Jorden som fläckar av dvärgmossa på en leråker. Naturen hade på Venus gått en annan väg än på Jorden. Medan den på vår hemplanet av någon orsak delat upp den levande växtsubstansen i tallösa, självständiga individer, så hade den på Venus föredragit att breda ut en sammanhängande växtmassa över väldiga ytor. På Jorden var storskogen uppbyggd som ett mosstäcke, på Venus åter som en lavskorpa. Hur tedde sig väl denna underbara slutna skog inifrån? Och vad skulle vi upptäcka i dess djup?

Den andra överraskningen var ett djurlik av märkvärdig skapnad. Poirot hittade det några meter från en av flaggorna vid falluckan. Det döda djuret såg ut som en korsning mellan läderlapp, uggla och groda. Till storleken var det ungefär som en duva. I ett paddliknande ansikte sutto två stora runda stereoskopiska ögon, lika dem hos det lilla spökdjuret i ostindiska övärldens urskogar. Munnen var ovanligt bred. När jag lyfte upp dess tunna överläpp blottades en mängd fina, syllika tänder. Strupen var ansvälld som hos en person med stark struma. Hela kroppen var betäckt med mjukt dun. Men vingarna bestodo av en naken flyghud, utspänd mellan två långa, ledade spröt.

Varelsen hade ingen likhet med de djur vi hittills sett på Venus. Dessa utmärktes ju av gröna assimilerande blåsorgan. Men hos det nu funna stodo sådana inte att upptäcka. Djuret måste således härstamma från de stora hålrummen under oss. Det var ett syreandande djur, som — kanske lockat av venushimmels glans — flugit ut genom den springa vi åstadkommit och sedan kvävts i den främmande luften där utanför. Sannolikt var det just denna varelses dödsskri vi hört senaste natt. Den

strumaartade svullnaden berodde på ett enormt utvecklat struphuvud. Den stelnade kroppen i min hand var ett giv akt. Man kunde inte veta hur formrik och farlig den djurvärld var, som utvecklat sig i de jättelika urväxternas syrerika labrynter.

Vi stego ned längs en repstege för att vara oberoende av hjälp uppifrån. Vid ingångshålet monterade Rolfson en liten elektrisk siren, vars ljud kunde höras till Tellus. Det var en försiktighetsåtgärd. Vi hade kommit överens om att sirensignaler voro ett tecken på överhängande fara. Medan fullt dagsljus rådde skulle vakt hållas vid öppningen. Men nattetid var det av kända orsaker inte rådligt att vistas ute. Endast i trängande nödfall skulle hjälp sändas också under natten. Då skulle Rolfson och O'Connel skynda till vår undsättning, iförda rymdräbder. Ty dessas metallpansar borde kunna motstå skräckspindlarnas sugdolkar.

Repstegens nedre del var fastgjord vid en massiv rot, som utgick från den närmaste av de grova pelare, vilka uppburo »skogens» tak. Venusskogen liknade Jordens tropiska regnskog i det avseendet, att stammarna utsände slingrande rötter, vilka sågo ut som på kant ställda plankor. Dessa balkar voro försåtliga marschhinder, i synnerhet som de ofta helt doldes av den svällande rödmossan.

Vi sågo oss omkring. En grönbå halv dager rådde. Temperaturen var helt dräglig. Levisons termometer visade tjugufem grader. Vart vi än blickade stodo tjocka stampelare på några tiotal meters avstånd från varandra. De voro smalast på mitten och bredde upptill ut sig trattformigt. Det låg någonting beklämmande över den nästan geometriskt regelbundna anordningen av dessa

pelare. Och vi insågo faran av att gå vilse i dessa labyrinter, vilka på mig gjorde intrycket av en porös cellvävnad, miljontals gånger förstorad. Här funnos inga vägmärken att ta fasta på. Orienteringsmöjligheterna voro lika små som i en öken eller på öppna havet. Men i stället för en stiglös vidd omgav oss här en väglös instängdhet, som trots sin begränsning uppåt och nedåt tycktes ha oändlig utsträckning åt alla sidor.

Tack vare Atkinsons förutseende kunde vi vidtaga åtgärder, som i hög grad undanröjde faran för att vi inte skulle återfinna repstegen. Han anlitade både ljud och ljus till vår vägledning. Anordningen var mycket enkel. Ett urverk slöt periodvis strömmen från en ackumulator. Strömmen verkade på en strålkastare och en ringklocka, som gav en skärande signal. Tio gånger i timmen trädde alarmanordningen i funktion. Då var och en av oss dessutom var försedd med åtskilliga markeringsflaggor, som vi kunde plantera ut på vår väg, startade vi förtröstansfullt i en riktning, som enligt den jordiska kompassen förde mot norr.

I de höga pelarsalarna rådde vindstill. Ljudet av våra steg förtogs av mosstäcket. Det grönbå ljuset silade ned genom taket. Man kunde inte se några enskilda »fönster». Det sken, som de tallösa tunna partierna i »kantarellhattarna» genomsläppte, flöt samman till ett enda diffust skimmer. Den vällukt, som fyllde luften, väckte min livliga nyfikenhet. Var kunde den komma ifrån?

Svaret på frågan funno vi några hundra meter längre bort. Marken blev allt sumpigare. Smärre vattensamlingar blänkte fram. På stränderna växte i täta ruggar ett slags svärdsiljor, vilkas kalkar spredde en stark doft.

Och kring blommorna surrade det av små vingade varelser, inte olika vanliga bin. Förekomsten av blommor förtog den kusliga stämningen i denna underliga skog.

Jag gick fram till kanten av vattensamlingen för att bryta mig några särskilt vackra stänglar av svärdsiljan. Men jag drog mig hastigt tillbaka medan Atkinson gjorde sig skjutfärdig. Ett dovt snörvlande ljud vid mina fötter, därpå bullret av hastiga rörelser. Med ett plumsande försvann ett spräckligt, blankskimrande djur ned i vattnet. Jag hann blott se en skymt av det och tyckte närmast att det såg ut som en stor lake. Venus-skogen bildade synbarligen en avskild värld, inte mindre olik världen där uppe än denna var olik Jorden. Här öppnade sig i sanning ett eldorado för en biolog. Och — för att anlägga en krassare synpunkt — vi kunde redan nu vara övertygade om att denna skog var en matbod, som säkerställde våra jordiska näringsbehov.

Ett starkt prasslande hördes över våra huvuden. Vi sågo upp. En jättetrollslända kom framsusande, en best lik dem, som för hundratals miljoner år sedan levat rövare i de jordiska stenkolsskogarna. Den mätte bortåt en meter mellan vingspetsarna och dess fasettögon glimmade stora som kastanjer. Levison smällde till den och plockade upp den, där den med brutna vingar snodde sig på marken. Men han kastade den strax ifrån sig. Den stora rovinsekten hade knipit av en liten bit av hans lillfinger-topp. Sedan jag avlivat sländan med en kloroformfuktad näsduk, stoppade jag den, insvept i papper, i min rygg-säck.

Det fanns gott om svamp. Och sådana svampar sedan! Somliga stora som parasoller och med en fot grövre än en smördritt. På en del av dem kalasade sniglar, feta

som semlor och med korallika utväxter på ryggen. Men vi vandrade än så länge i en tyst värld. Voro venus-skogens invånare stumma? Eller hade de blott för tillfället tystnat inför signalerna från Atkinsons alarmanordning?

Plötsligt pekade Levison uppåt.

»Se på lianerna», uppmanade han.

Samma slags bandlika tågor, som dämpat Nödropets fall, hängde överallt som girlander under takvalven och slogo hängbroar mellan stempelarnas trattar. På ett ställe gungade lianerna på ett misstänkt sätt. Då intet luftdrag förnams måtte det ha varit andra krafter, som satte dem i rörelse. Snart upptäckte vi också den skyldige. En mörk skepnad hoppade som en trapetskonstnär från en tåga till en annan. Men den framträdde blott otydligt i det diffusa takljuset.

Då vi en gång begett oss på forskningsfärd kunde vi inte visa någon större hänsyn. Och därför lade Atkinson an och sköt ett skott dunsttagel mot den lilla akrobaten däruppe. Skottet dånade hemskt i den stora labyrinten. Med ett kort skrik släppte den påskjutna varelsen taget och dunsade ned. Men knallen av skottet väckte inte endast ekon till liv. Med de döende genljuden mängde sig andra läten. Ylandet, som högtalaren ombord låtit oss höra, ljud nu från flera håll. Det prasslade och pep över oss och runt omkring oss. Och fjärran från de okända skogsdjupen steg ett skrovligt bölande. Men det hade inte bara en underton av skräck utan också av hot.

Det var ett mycket underligt djur Atkinsons skott fällt till marken. Kroppen tillhörde en varmblodig varelse och var av en markattas storlek. De långa armarna avslutades av trefingrade griphänder. Benen voro spinkiga

och korta. De tre spåda tårna voro försedda med långa, böjda klor. Men denna »apa» bar inte hår utan fjädrar och det trinda huvudet var försett med tre ögon. Två små grisögon sutto på var sin sida om en plump näsa och på hjässan fanns ett stort runt öga, som var tillslutet av tre ögonlock. När jag förde dessa åt sidan blotades en blekblå regnbågshinna.

Vi fördjupade oss allt längre in i labyrinten. Klocksignalerna ljödo dämpat men ändå fullt tydligt. Vi behövde ej på länge frukta att inte uppfatta dem. Marken sluttade svagt i vår marschriktning. Valven blevo allt högre och deras stöttor stodo på allt större avstånd från varandra. På ett ställe hade en jättepelare av ålder och skröplighet brustit och störtat. Men dess »hatt» satt fortfarande infogad i taket och från brottstället hängde en grönaktig bildning ned. Den liknade en ofantlig ispigg och var synbarligen ersättare för den försvunna pelaren. Troligen skulle den slå rot när den nådde marken. Vi fingo en inblick i den sällsamma venusskogens sätt att föryngras och bevara sin slutenhet.

Ett grönblikt stilla vatten skymtade mellan pelarna. Vi stodo vid stranden av en sjö. Men denna sjö var högst sällsam. Aldrig krusad av en käre, aldrig speglade sol eller stjärnor, aldrig piskad av en regniskur. Dess himmel var ett valv av levande växtmassa. Hela sjön var fullströdd med miniatyrholmar, från vilka skogslabyrintens takpelare höjde sig. Dess enda jordiska motsvarighet vore Floridas sumpcypressträsk med sin glesa skog av pelarformiga andningsrötter.

Det hade varit intressant att företaga en färd på denna venussjö. Men då hade vi nog fått vara på vår vakt. Ett villsammare vatten kunde svårigen tänkas. Den ena

»holmen» var lik den andra. I denna »skärgård» av pelare hade den mest durkdrivna lots känt sig bortkommen.

Yppig växtlighet klädde stranden och holmarna. Utom massor av doftande svärdslliljor fanns det en myckenhet andra sumpväxter. Och på vattenytan simmade här och där grupper av oerhörda blad, som hade en viss likhet med Amazonflodens jättenäckrosblad. De voro ovala och hade en hög kant som gav dem utseendet av väldiga tvättbaljor, sina modiga tre meter i längd och hälften så breda.

»Här har vi ju båtar!» utropade Atkinson. Han blev åter fullblodssjöman vid åsynen av bladpråmarna.

Ett präktigt flytblad låg inom räckhåll från stranden. Vi kapade stjälken och prövade bladets bärkraft. Två av oss kunde ledigt gå ombord. Men det var inte värt att hugga tag i båtkanten. Den var liksom utsidor och botten späckad med vassa taggar. Vår skuta liknade ett jättelikt igelkottsskinn. Av en bräddrot gjorde vi oss ett par korta paddelårar och så begåvo sig Atkinson och jag ut på sjön. Levison skulle vägleda oss med rop om vi inte återvänt inom två timmar.

Någon racerbåt var vårt blad inte. Men vi lärde oss snart att utan ansträngning paddla ganska hastigt framåt. Levison hade försvunnit ur vår åsyn. Omkring oss stod pelarholmarnas blommande enformighet. I fjärran ljud då och då en alarmsignal. Allt var frid.

Med ens upphörde vi att paddla. Över den hittills lugna vattenytan kom en serie små vågor rullande. De voro helt obetydliga, ungefär som de svallvågor en fjärran farkost sprider över en blank fjärd. Då vågor alltid måste ha en orsak och då varken vind eller jordbävning kunde komma i fråga, var det inte utan oro vi grubblade

över vad det kunde vara som alstrat dem. Vi sågo en ny serie miniatyrddyningar komma in genom två »sund» inte långt ifrån oss.

Nu började också ljud höras, som vi ställde i samband med vågrörelsen. Någonstans försiggick någonting, som tydde på levande varelser av osedvanlig storlek. Det plumsade med jämna mellanrum. Då och då lät det som när en bykerska drar lakan av och an i vattnet. En liten stund efter detta ljud kom en ny serie svallvågor farande över vattenspegeln.

»Något okänt vidunder är i antågande», viskade Atkinson. »Bäst att söka upp ett gömställe.»

Vi paddlade tyst fram till den närmaste pelarholmen. Här drogo vi bladbåten i land och hukade oss ned bland de höga svärdslliljorna. De dolde oss för en vadande varelse, som inte reste sitt huvud mycket högt över vattenytan. Mellan stänglarna hade vi utsikt åt det håll, varifrån plumsandet hördes.

Situationen var ganska kuslig. Vi voro skralt beväpnade. Levison hade alla våra vapen så när som på Atkinsons grovkalibriga automatpistol. Men oeffertänksamt nog hade vi inte medtagit något reservmagasin. Nio skott kunde vi skjuta. Sedan hade vi bara huggknivarna att ta till. Men att döma av ljuden var den okända besten ingen liten en.

Atkinson grep mig i armen.

»Titta ditåt», väste han och nickade åt ett håll, där en fil av pelarmellanrum möjliggjorde en vidare utsikt än vanligt.

I bortre delen av denna valvkanal rörde sig någonting obestämbart och väldigt. Vi kunde bara se en del av en väldig kropp, mönstrad ungefär som en giraff. Kolos-

sen förflyttade sig långsamt och tungt vaggande. Min tanke gick till juratidens skräcködlor. Tänk om livet i Venus' ihåliga jätteväxter var efter i utveckling och vi hamnat i en djurvärld, vars välde på Jorden bröts för hundrafemtio miljoner år sedan.

Den fläckiga kroppen hade dragit förbi och doldes av ett pelarsystem. Men vi hörde plaskandet närma sig allt mer. Det låg en olidlig spänning i denna väntan. Svallvågorna blevo allt starkare. Rasslande böjde sig de sävlika växterna, som stodo i vattnet strax utanför vår skyddande svärdsiljebård.

»Djurets svans», viskade jag.

»Eller sjöormen själv!»

Strax bortom den närmaste stampelaren, som bar en ovanligt frodig växtlighet, ringlade den sig ut i fritt vatten. Den beskrev hastiga rörelser och åstadkom därigenom det starka lakansköljningsljud vi tidigare lagt märke till. Men någon orm var det säkert inte. Den satt nog fast i en kropp, som just nu höll sig stilla. Ett nytt ljud hördes bortom svärdsiljeruggen knappa hundra meter ifrån oss. Det lät som när en ko betar gräs. Jätten åt av den saftiga sumpväxtligheten. Vi hörde de sega stjälkarna buntvis slitas av och med ett frasande ljud malas sönder.

Med ens sågo vi ruggen komma i häftig rörelse. En väldig tunga svepte omkull ett knippe svärdsiljor. Någoting kullrigt skymtade fram bakom det glesnande beståndet. Snart skulle djuret ha kalätit den holmen. Och därefter låg vårt gömställe närmast till hands.

Två timmar måste ha förgått, ty mitt i allt tuggande, rivande och plaskande ljud Levisons ljudliga hallå.

Ropet följdes av djupaste tystnad. Kolossen förhöll

sig några sekunder alldeles stilla. Den hade tydligen fått något att tänka på. Den blev snart på det klara med, att objudna gäster höllo till på dess betesmarker. Med ett bölande höjde den huvudet. Och det var inte något skönt ansikte vi sågo.

I ändan på en girafflik hals satt ett oformligt huvud. Det såg ut som huvudet på en valross, men var säkert fem gånger större. Och betar bar det, väldiga, krökta betar. Men de voro inte som hos valrossen nedåtriktade utan pekade hotfullt uppåt. Ögonen voro ovanligt stora. De skimrade med märkvärdig metallisk glans. Och tyvärr hade de upptäckt oss. Deras ägare började under korta fnysningar styra kosan rakt mot vårt gömställe.

Nu voro goda råd dyra. Vi svävade uppenbarligen i överhängande livsfara. Om också vidundret var en växtätare så var det inte för den skull av den fromma sorten.

Att ge sig i väg med bladbåten var uteslutet. Vi skulle inte ha hunnit långt innan djuret gjort slut på oss. Och att kliva upp för pelarstammen utom räckhåll för det långhalsade huvudet var ogörligt. Stammen var tjock och saknade nedtill hand- och fotfästen.

Vårt enda hopp låg i djurets oformliga storlek. Ett sådant monstrum måste vara ovigt. Vi beslöto att ta betäckning av stammen och med den som sköld leka kurrägömma med besten tills den — eller vi — tröttnade. Var den tillräckligt uthållig voro vi sålda, såvida vi inte kunde döda den, något som föreföll otroligt.

Vi drogo oss bakom stammen. Jag ställde mig närmast denna och Atkinson höll sig omedelbart bakom min rygg. Sedan gällde det att påpassligt pendla av och an, beroende på var djurets huvud skulle sträckas fram.

Hur böjlig dess hals än var, så litade vi på, att stammens tjocklek ändå skulle hindra vidundret att linda halsen som en orm runt pelaren och på det sättet komma åt oss.

Med ett väldigt plaskande steg besten med framfötterna på vår pelarholme. Vattnet droppade som en regn-skur från dess bog. Vi sågo en fot bland de nedtrampade svärdsiljorna. Den var sprickig och vårtig och liknade handen på en enorm padda. Djuret spred en obehaglig mysklukt.

Plötsligt dök dess huvud fram bakom stammen. Ett öga stirrade på oss, stort som ett tefat och utan ögonlock. Som ett ofantligt fisköga rullade det i sin vårtkransade håla. Djuret gjorde ett snabbt kast med huvudet. På vildsvinsmaner försökte det ta kål på oss med sina ohyggliga betar och bölade av raseri, när vi hastigt veko åt sidan.

Huvudet försvann. Men vi voro beredda, då det stack fram på andra sidan stammen. Och samma manöver upprepades.

Vi hade övertaget tack vare vår litenhet och snabbhet. Men vi insågo, att den hemska leken inte kunde fortgå länge, på sin höjd några timmar. Atkinson beslöt att vid första tillfälle göra bruk av pistolen. Vi lockade djuret att sträcka sig efter oss så långt som möjligt. Det var obehagligt att låta det fula huvudet komma en in på livet, men det var nödvändigt. Atkinson sköt. Skottet träffade i halsen och hade ingen annan verkan, än att djuret ilsket ruskade på huvudet och bölade värre än någonsin.

Så kom det dramatiska ögonblicket. Atkinson hade blivit djärvare. När huvudet åter böjde sig efter oss

lät han det komma tätt inpå oss, varpå han räckte ut handen och sköt tre kulor i följd rakt in i det stora fula ögat. Ett ohyggligt rosslande tjut. Kolossen störtade sig i vattnet. Där föll den på sidan. Svansen rörde upp kaskader av gyttja och slam. Men dess ryckningar blevo allt svagare. Och där låg venusvärldens gigant, dräpt av den bräckliga men fruktansvärda nykomlingen från Jorden.

När spänningen var över erinrade vi oss Levison. Varför ropade han inte?

Vi voro säkra på att också utan Levisons vägledande rop återfinna den strand vi lämnat — om inte...

Under vårt äventyr ute på pelarholmen hade timmarna skridit snabbare fram än vi beräknat. Med oro lade vi märke till att det började skymma. Och det kändes kusligt att tänka sig en natt ute på den dystra sjön.

När vi passerade den fallna kolossen märkte vi att vattnet kring kadavret var upprört på ett egendomligt sätt. Det virvlade som av osynliga årslag. Kring jättekroppen stimmade ett otal långsträckta vattendjur. De sågo ut som feta ålar men voro beväpnade med fruktansvärda tänder, som då och då glimmade till i det växande dunklet. De slet glupskt bitar ur monstrets köttmassor. Snart skulle blott skelettet vara kvar.

Rysande foro vi i väg. Det var tydligen inte värt att falla i den hemska sjön. Och vi voro glada över att vår bladbåts utsidor sågo ut som en nåldyna.

Ljuset blev allt svagare. Stampelarna avtecknade sig ganska otydligt. Men nu skedde ett underverk. Långsamt som en elektrisk värmestralares glödspiral tändes otaliga levande ljus under valven. Först lyste de med ett svagt, spöklikt sken. Men efter hand blev det allt

klarare. Främst fångade de bandlika lianerna vår uppmärksamhet. De liknade girlander av glödlampor, och de högst belägna belyste takets insida så starkt att dess egendomliga nätådriga struktur framträdde. I detta fantastiska ljusskimmer paddlade vi vidare och nådde stranden på det ställe, där vi startat. Men Levison var inte där.

Fjortonde kapitlet

Vi ropade högt hans namn. Blott ekot från sjön och skogen svarade. Vi letade utan resultat i den närmaste omgivningen, som upplystes av jättelika svampar, vilkas hattar strålade som lampkupor.

Levison var och förblev borta. Och med honom de vapen han fått om hand. Till all lycka funnos våra gasmasker och strålkastare kvar på den stempelare, där vi hängt dem.

Vi tände strålkastarna och började undersöka marken i närheten av landningsplatsen. Och där gjorde vi en obehaglig upptäckt. Invid strandbrädden funnos små jordblottor och en av dem visade avtrycket av en tretåig, kloförsedd fot. Av märket att döma hade en jättelik fågel trampat upp spåret. Ej långt från denna olycksbådande jordfläck var mossan kringsparkad. Där hade utan tvivel en kamp stått. Att Levison hade deltagit i den kunde tagas för givet. Han hade blivit angripen av något fantom med tretåiga fötter och synbarligen övermannad, eftersom han inte stod att upptäcka någonstans. Nedtrampade i den blöta marken hittade jag två mjuka fjädrar av rödbrun färg.

Vad skulle vi göra?

Här stodo vi med en enda pistol och fem skott i en självlysande skogsmark, full av okända faror. Just nu kunde de befjädrade vidundren lura på oss. Kommo de genom luften eller rusade de som strutsar längs marken? Att döma av fjädrarnas mjukhet rörde de sig tyst. Vår expedition artade sig allt vanskligare. Det okända hotade på alla håll.

Det hade varit oklokt att på tu man hand inleda spänningarna efter Levison, därtill voro vi för illa utrustade. Vi beslöto därför att i första hand återvända till repstegen och signalera efter hjälp.

Vi spanade förgäves efter den närmaste markeringsflaggan. Den satt inte kvar i stammen, ej heller låg den på marken nedanför. Atkinson tog kursen med tillhjälp av kompassen och vi började återtåget med alla sinnen på spänn. Trots detta hördes inga klocksignaler. Det verkade som om alarmanordningen av någon orsak råkat i olag. Detta var högst oroande. Illvilliga makter drevo tydligen sitt spel omkring oss. Vi anade deras närvaro men varken sågo eller hörde någonting misstänkt. En tryckande tystnad rådde. Våra nerver fingo under denna vandring utstå en svår påfrestning. En helt ny tanke gjorde sig också gällande, och den var inte ägnad att lugna oss. Om vi blevo angripna och lyckades klara oss undan till repstegen och ta gasmaskerna på, voro vi visserligen utom räckhåll för labyrintskogens varelser. De kunde inte förfölja oss i den dödsbringande luften där utanför. Men själva skulle vi hamna ur askan i elden. Det var natt och vi tänkte med fasa på hur det skulle gå oss, om vi kommo i jättespindlarnas väg eller möjligen stötte på nya och ännu fruktansvärdare livstyper.

Vi upptäckte den följande markeringsflaggan. Inte heller den hade fått vara i fred. Blott en liten trasa hängde kvar på den tillknycklade järntråden. En susning ljöd över våra huvuden. Det var en flock grodugglor som drog förbi. När vi riktade våra strålkastare mot dem upphävde de ett ihåligt, klagande läte. Kunde det vara dessa märkvärdiga varelser som bedrivit ohägn mot våra flaggor?

Ett hest och otäckt skratt ljöd i närheten. Varifrån det utgick kunde vi inte upptäcka. Men de lysande lianernas gungning ledde våra misstankar till den treögda fjädermarkattan. Om den hade samma läggning som aporna på Jorden, så var den en nyfiken och klåfingrig rackare. Det var väl dessa lianakrobater som rivit bort våra flaggor och kanske haft sönder alarmanordningen.

Plötsligt blixtrade ett starkt ljussken fram i öppningen mellan två närliggande pelare. Det var vår strålkastare. Den fungerade således. Men ringklockan var tyst.

Vi funno strax orsaken. Litet mossor var instoppad mellan klockan och hammaren. Urverkslådan var rubbad från stället och omkullvält. Men ledningen till ackumulatören var oskadd. Det ledsammaste av allt var dock, att repstegen var lösgjord från sina markfästen och inte stod att upptäcka någonstans i närheten.

Då vi med tillhjälp av den starka alarmstrålkastaren sökte vår förlorade förbindelseled med den övre världen funno vi till vår förtrytelse att den blivit upphissad och intrasslad i några bandlianer. Dess nedre ända befann sig minst fem eller sex meter över marken och hopplöst utom räckhåll för oss. En fjädermarkattas hänskratt sade oss vem missdådaren var. Djuret hade verkligen spelat

oss ett fult spratt. Kanske det motbjudande följet satt i gång en vendetta mot oss som hämnd för det exemplar Atkinson skjutit. Det såg nästan så ut.

Våra harmsna känslor gentemot de fräcka fjädermarkattorna förbyttes emellertid snart i en stämning av panik.

Ur labyrintskogens djup trängde ett hypnotiserande ljud. Det ljöd dovt och avlägset.

Tam tam tam, tam tam tam, tam tam tam...

Det lät som dova trummors dån.

Tam tam tam, tam tam tam, tam tam tam...

Man hade kunnat tro sig försatt till en nattlig skog i Afrika när stridstrummorna gå.

Fjädermarkattan över vårt huvud gnällde till. Därpå flydde den skyndsamt.

Tam tam tam, tam tam tam, tam tam tam...

Vi lyssnade med återhållen andedräkt för att om möjligt komma underfund med hur ljudet alstrades. På Jorden finns ju några djur, som kunna alstra andra läten än strupljud. Min tanke gick till gräshoppor och syrsor, till dödsurets tickande, till hackspettens trummande, skallerormens rasslande. Kanske någon alldeles okänd djurtyp var i rörelse, en skogens fasa, eftersom till och med fjädermarkattan skräckslagen tog till flykten.

Tam tam tam...

Nej, det lät som trumslag. Men vem eller vad var det, som drog fram i den fosforescerande natten? Var det samma varelser som rövat bort Levison och lämnat efter sig de mjuka fjädrarna där borta vid sjöstranden?

Det föreföll som om vi snart skulle få svar på frågan. Det dova tam tam tam ljöd allt närmare.

Vi sprungo fram till vår depå. Där hade vi lämnat två reservbössor jämte ammunition. Bössorna voro

kvar, men ammunitionen försvunnen! Paketerna voro uppbrutna och magasinen urtagna. En enstaka patron hittade jag litet längre bort. Det var allt.

Lyckligtvis var ledningen till alarmsirenen i ordning. Vi måste kalla på hjälp från Tellus. Det rådde intet tvivel om att den okända skogsfasan raskt närmade sig. Några flyende fjädermarkattor passerade oss och deras rädsla visade att de som nalkades verkligen voro skogens skräck.

Atkinson tryckte på knappen. Vi hörde sirenen upphäva ett illvrål. När det tystnat var det också tyst i skogen. Men vi tyckte oss höra något i alla fall. Kanske det var våra uppjagade nerver som spelade oss ett spratt. Men från sjösidan hördes ett mångstämmigt mummel. Vi hade en skräckinjagande förnimmelse av att den okända fasan sakta smög sig på oss. Åter och åter lät jag sirenen tjuta i natten.

*

»Expeditionen tycks övernatta där nere», fastslog Rolfson, sedan han stängt ytterdörren och slängt av sig gasmasken. Han hade haft sista vakten vid falluckan och skurit upp springan, som strävade att växa igen.

»Men antag att vi får alarmsignal i natt», sade Sternberg. »Vad skulle ni då ta med er och vad skulle ni göra?»

Han såg frågande på Rolfson och O'Connel, som voro utsedda att lämna undsättning.

»En reservstege finns redan vid hålet», svarade Rolfson. »Men en stark extra lina och ett par järnkrampor att fästa den i måste vi väl ha med oss. Och några små gasbomber utom gevären förstås. O'Connel tar hagelbössa och

patroner laddade med varghagel. Jag tar repetergevär och explosiva kulor. Större last orkar vi inte med. Rymddräkterna är ganska tunga och oviga så här på land.»

Spindlarnas fotrassel började. Det var en blåsig natt och havsbruset var så starkt, att de otäcka djurens buller blott svagt kunde höras. Tunga skyar vältrade fram och täckte snart hela himmeln, så att skymning rådde. De kompakta molnen medförde intet regn men väl åska. Med korta mellanrum upplystes Tellus' inre av det grälla skenet från blixterna. Oväder och odjur huserade där ute och den kusliga stämningen steg plötsligt till sin höjdpunkt, när alarmsirenens vrål blandade sig med nattens övriga ljud.

Rolfson och O'Connel begåvo sig ut i dunklet. Båda höllo i sin pansrade högra näve en lång huggkniv för att med den hålla jättespindlarna på avstånd, om de gingo till angrepp.

Och det gjorde de.

De kommo struttande i tiotal över sanden och huggknivarna lemlästade åtskilliga av dem. Med ett frasande ljud slogos kroppar, ben och lyktspröt sönder och samman. Spindlarna voro lätta, nästan som tvättsvampar. De sprungo vigt upp på de vandrande männen och sökte angreppspunkter. Men mot de tunna stålringarna i rymddräkten förmådde deras käkar ingenting. Som ett nytt slags osårbara leddjur skredo Rolfson och O'Connel fram genom deras vimmel och beto ifrån sig med sina skärande klingor.

Åtskilliga av spindelmonstren följde med ända till klippranden, men så fort de kände berggrunden under sina fötter tycktes de mista lusten att beträda den. Glada över att ha sluppit det ruskiga följet skyndade de två

männen vidare. Det var oroväckande att sirenen hade tystnat.

När de beträdde den levande »marken» häpnade de över att se den översållad av matta ljusfläckar. Och när de lyfte på markfliken baxnade de inför den syn, som mötte dem. De skådade ned i en fosforescerande håla, som upplystes av liangirlandernas långa lamprader. Nere på botten av den ljusfyllda grottan upptäckte de två mänskliga gestalter, som med spändaste uppmärksamhet tycktes invänta någonting. Både Rolfson och O'Connel förstodo genast det ödesdigra som inträffat. De visste ju att tre män dragit ut på expeditionen. Nu stodo bara två därnere. Hjälparna märkte även att repstegen inte kunde nås av de två, varför de genast släppte ned reservstegen. De skramlade med huggknivarna och signalerade därmed att hjälpen hade anlänt. Ett befriat hurra hälsade den efterlängtnade undsättningen.

*

Atkinson och jag hade utstått stunder av olidlig spänning. Det obehagligaste var ovissheten om vad det var som nalkades och dröjsmålet, innan det visade sig. Då och då tyckte vi oss se en skymt av något mörkt och rörligt. Och en gång sågo vi en nedhukad gestalt ljudlöst skynda från en stampelare till en annan i vår närhet. Vi beslöto att inte använda våra vapen innan det blev absolut nödvändigt. Rygg mot rygg stodo vi, beredda på alla försök till överrumpling. Man kunde ju inte veta, från vilket håll angreppet kom. Kanske pelarstammen strax invid dolde en eller flere fiender, som bara

lurade på ett tillfälle att rusa fram. Levisons öde var i färskt minne.

Ett svagt kraftsande hördes. Det tycktes komma från baksidan av den närmaste stampelaren. Ljudet föreföll att flytta sig uppåt. Någonting rörde sig försiktigt längs stampelaren. Vi riskerade inte att överge vår rygg-mot-ryggställning och se efter vad det var.

Jag fick en obehaglig känsla av att vara iakttagen och tittade hastigt upp mot stampelarens övre del. För bråkdelens av en sekund såg jag ett gulbrunt ansikte och två stora ögon. Men synen försvann i en blink. Ett skrapande, en lätt duns. Atkinson och jag rusade fram till baksidan av stammen. Men det enda vi sågo var skymten av en nedhukad gestalt, som snabbt försvann bakom en annan stampelare.

Sedan undsättningen kommit samlade vi ihop sakerna i depån, togo hand om alarmanordningen och klättrade upp för reservstegen till våra kamrater. Därpå hissade vi upp stegens nedre del utom räckhåll nedifrån. Vi vågade inte återvända till Tellus så länge de nattliga spindlarna huserade på sandstranden, utan inväntade morgonen vid falluckan. Om fara hotade kunde vi klättra halvvägs ned för repstegen och söka skydd i en atmosfär, dit den övre världens väsenden inte vågade sig.

När dagen grytt märkte jag till min förvåning, att Atkinsons ansikte hade blivit solbränt! Skogen där nere tycktes vara en sannskyldig häxskog. De lysande växterna måtte utom synligt ljus även ha utsänt ultravioletta strålar. Detta förklarade att de djur vi sett i labyrintskogen hade en starkt pigmenterad hud.

Utan vidare äventyr återvände vi till Tellus. Där

började vi genast diskutera bästa sättet att kunna uppsåra och rädda Levison — om han ännu befann sig i livet.

Det gällde att välja mellan två tillvägagångssätt. Antingen skulle en stark och välbeväpnad expedition starta från falluckan. Eller också kunde vi försöka gå ned i venusskogen med Tellus. Den skulle sedan bli en fästning, varifrån vi kunde göra strövtåg i olika riktningar. Vi beslöt förverkliga den senare planen. På stranden lämnade vi — för det otroliga fall att Levison skulle återvända dit — ett meddelande om vart vi tagit vägen och en uppmaning till honom att gå ned genom falluckan och där invänta närmare besked. Meddelandet fäste vi i spetsen av ett längre stålrör som vi drevo ned i sanden. Dessutom hängde vi på röret en gasmask jämte två extra syrebehållare.

Vi svävade på låg höjd över venusskogen. Sedd från luften tedde den sig närmast som en slätt. Över den enformiga »marken» vandrade Nödret och Sternberg. De hade fått i uppdrag att utse en lämplig plats och där hugga upp en vak i växtvalvet, genom vilken vår farkost kunde gå ned. Det var av vikt att vi inte skulle hamna i vidundersjön utan verkligen få fast mark under oss.

Under tiden gjorde Tellus en lov längre uppåt bergsslutningen. Under denna kunskaparfärd upptäckte vi flera strida små åar, som från höglandet runno in i venusskogen. Vi hade således utsikter att finna en lämplig plats för vårt elektrolyswerk.

Nedstigningen lyckades och kort därpå firade sig Nödret och Sternberg ned till oss. Vi betraktade med en känsla av trygghet Tellus' pansarskrov. Bakom sådana

fästningsmurar kunde vi säkert trotsa varje vidunder, som till äventyrs ogillade vårt intrång.

*

Levison stod och såg efter bladbåten tills den försvann ur synhåll. Därpå bröt han sig några fång svärds-liljor, gjorde sig en bänk av dem och satte sig att vänta. När två timmar förgått ropade han hallå. Men det kom intet svar från kamraterna. I stället hördes ett avlägset bölande.

Han lyssnade med oro till stridsgnyet. Pistolknallar och ett skräckinjagande vrålade sade honom att kamraterna kämpade med något farligt djur. Själv märkte han inte en fara, som hotade honom i ryggen. Bakom stempelarna skymtade underliga ansikten fram. Ljudlösa gestalter samlades i allt större skaror. De kommo smygande med märkvärdigt lätta, spänstiga fjät. Och när stridsbullret ljud som starkast utnyttjade dessa mystiska varelser situationen.

Ett par tiotal rusade i långa språng fram mot den ensamma mannen. Innan han visste ordet av hade de störtat sig över honom. Han försökte visserligen värja sig och kände hur hans hand grep tag i någonting mjukt och dunartat som rycktes loss. Därpå drogs han omkull. Flere kroppar lade sig över honom, han kippade efter luft och försökte ropa. Men det hade blott till följd att flera händer täppte till munnen på honom. Och vilka händer sedan! De hårda, starka fingrar, som han kände mot sina läppar, hade intet mänskligt över sig. De kändes torra och sträva som tårna på en kråka.

Segrarna skyndade sig att försäkra sig om sitt byte.

Elastiska remmar snörde ihop hans ben och armar. Men gasmasken och huggkniven fick han behålla. Av någon anledning hyste angriparna misstro till hans ögon och bundo för dem med svärdsiljleblad. Sedan fienderna mumlat i korus en stund grepo ett otal händer tag i honom och lyfte upp honom. I långsam takt satte sig bärarna i rörelse. Under dova trummors ljud bars han bort.

Femtonde kapitlet

Då Tellus nu befann sig i andningsduglig luft kunde vi upphöra att tära på det medhavda syreförrådet. Reservutgången öppnades och längs en repstege upprätthöllo vi förbindelsen med marken. Naturligtvis anlidade vi också luftslussen, men höllo i allmänhet dess dörr stängd, för att inte några objudna gäster skulle överraska oss. Ett par av fönstren öppnade vi för luftväxlingens skull.

Vi befunno oss utan tvivel i det inre av en jätteväxt av egenartad typ. Denna oerhörda växt måste ha förmåga till ständig förnyelse men ändå vara urgammal. På annat sätt kan man inte förklara, att en formrik, syrefordrande djur- och växtvärld utvecklat sig i dess innandöme. De rikliga mängderna syre här nere berodde därpå, att den ihåliga jätteväxtens tak assimilerade yttervärldens kolsyra och avgav syre inåt. Tack vare de lysande växterna kunde denna process försiggå också nattetid.

Det föreföll hopplöst att på måfå fördjupa sig i den levande labyrinten för att söka uppspåra Levison. Vi beslöto att leta oss fram till den plats vid sjön, där han försvunnit. Möjligen skulle vi där finna en ledtråd.

Deltagarna i expeditionen voro Rolfson, O'Connel, Atkinson, Nödret och jag, medan Poirot och Sternberg stannade ombord, där de med repstegen uppdragen voro beredda att försvara vår fästning.

Vi högo märken i stempelarna för att säkra vårt återtag. Dessutom skulle sirenerna på Tellus vägleda oss. Våra yxhugg lämnade väl synliga märken i stammarna, ty under den mörka barkytan var veden ljus blåaktig. Vi lyckades snart nog finna den plats, där vår kamrat mött sitt öde. Men de spår hans fiender kvarlämnat, voro mycket otydliga. Här och var hade mossan blivit nedtrampad av dem som burit fången. Spåren förde oss till sjöns slut. Här togo de av nästan vinkelrätt mot den kurs de dittills följt.

Nödret böjde sig hastigt ned och tog upp ett litet föremål, som glimrade fram bland mossan. Vi skockade oss kring fyndet.

I handen höll han en bit gediget guld. Den hade storleken av en hasselnöt och var formad som en dylik, men med grovt hamrade ytor. Guldklampen var således inte ett naturens verk allena. Den var målmedvetet om också oskickligt bearbetad. Vi kunde inte dra någon annan slutsats än den, att Levison blivit övermannad och bortförd av varelser, som besatt ett högre förnuft än de vi hittills träffat på.

Efter bortåt fyra timmars marsch rastade vi och förtärde en lätt måltid. Vi hade slagit oss ned på en torrare plats, där den mossartade växtligheten var mindre yppig.

»Jag undrar, vad det är som finns här under mossan», sade Nödret och rände sin huggkniv i marken.

Kniven stötte mot någonting ganska fast. Ett knastrande ljud hördes. Vi hjälptes åt att blottlägga lagret